

8-9 Bij de Bijkers
Vader en dochter schrijven samen
wetenschappelijk artikel

11 Nieuwe rector
"De rector moet een pgo-
beschavingsoffensief beginnen"

7 Learning Dutch
"Why is it tantes and not tanten?"

Vanwege Pasen is er volgende week geen Observant. Het volgende nummer komt uit op donderdag 7 april.
There will be no Observant next week due to Easter.
The next issue will come out on Thursday 7 April.

observant | 27

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 24 maart 2016

nl Soete: "Laat papers in India nakijken"

Laat tentamens, met name papers, van studenten voortaan corrigeren in India. Dat haalt de druk van de toch al overbelaste eigen docenten af. Met die suggestie kwam rector Luc Soete vorige week. In de VS gebeurt het al, en de resultaten zijn veelbelovend, vindt hij.

Soete wees in de commissie onderzoek en onderwijs van de universiteitsraad op het contrast tussen het UM-onderwijs in kleine groepen en de examinering in grote hallen, waar studenten multiplechoicevragen krijgen voorgeschoteld. Soete: "Maar pgo werkt niet als de toetsing traditioneel is. Je moet studenten juist stimuleren om academisch werk te schrijven, papers. Dat gebeurt te weinig, omdat het nakijken ervan veel tijd kost."

Soete, die nadrukkelijk niet namens het college van bestuur sprak, stelt daarom voor om een Amerikaans voorbeeld te volgen: "Stuur die papers naar India, er is een bedrijf dat daar voor zorgt. Daar zitten dan academici die geïnstrueerd zijn hoe ze het werk moeten beoordelen, die sturen het terug met feedback voor de student en een cijfer. De kwaliteit van de toetsing is beter. Waarom zoiets hier niet eens uitproberen?"

Een korte zoektocht op internet naar *outsourced grading* of *marking* bevestigt het beeld dat het verschijnsel aan het oprukken is, en zeker niet alleen in de sfeer van online cursussen. Bedrijven in de VS dan wel in India (Bangalore) zelf besteden werk uit aan academici met – naar hun zeggen – op zijn minst een masterdiploma, vaak vrouwen die parttime werk willen en dit vanuit huis kunnen doen, in India, Singapore en Maleisië, maar sommigen ook in de VS zelf. De beoordelaars worden getraind in wat er van hen verwacht wordt, krijgen proeftentamens ter beoordeling en feedback op hun werk. Draait dat naar wens, dan volgen de opdrachten. De nagekeken papers zijn in principe binnen een dag of vier terug bij de docent, die vervolgens

het eindcijfer aan de student geeft.

Het artikel dat Soete op het spoor zette, stond in het Amerikaanse *The Chronicle of Higher Education* en dateert alweer uit 2010. Ook het Britse *The Telegraph* maakte in 2013 melding van het fenomeen: een wereldwijd opererend instituut voor beroepsopleidingen, City&Guilds, liet examens in Bangalore nakijken.

Het was de waarnemend *dean* van het UCM Teun Dekker die de rector op het *Chronicle*-artikel attendeerde. In het stuk (en elders) worden ook de voor de hand liggende bezwaren genoemd: buitenstaanders staan ver af van de praktijk in klas of college, ze kennen de studenten niet persoonlijk, en wie garandeert dat de beoordelaars in India of waar dan ook aan de maat zijn?

Dekker: "Ik heb er zelf ook gemengde gevoelens bij. Je wilt toch dat docenten in dialoog gaan met studenten. Maar ik snap ook dat het bij grote aantallen – anders dan bij het UCM dus –, een enorme belasting is om papers binnen vijftien werkdagen te moeten nakijken. Dat is dan avond- en weekendwerk."

Zowel Soete als Dekker is voorstander van een proef. Dekker: "Wat mij betreft zou dat een goed idee zijn, kijken of en hoe het werkt." Maar iemand als Tom Smeets, de portefeuillehouder onderwijs in het bestuur van de faculteit psychologie en neurowetenschap, loopt er niet warm voor: "Ik heb het artikel gelezen, erg grappig maar een goed idee is het niet. Als het om schrijfvaardigheden gaat kan ik me er iets bij voorstellen, als het om inhoudelijke toetsen gaat heb je inhoudelijke kennis nodig. Ik denk dat de kwaliteit van die externe beoordeling moeilijk te garanderen is, en dat examencommissies bezwaren zullen hebben. De enige oplossing bij grote aantallen studenten is om een team van docenten te vormen die hun agenda's een week blokkeren en dan de toetsen nakijken."

Wammes Bos

UM wil minder bijzonder hoogleraren

De Universiteit Maastricht heeft te veel bijzonder hoogleraren in huis. Het zijn er 160, waarvan de meesten (104) bij de FHML. In samenspraak met de decanen wil het college van bestuur een eind maken aan die wildgroei en tegelijkertijd orde scheppen in de hele categorie van hoogleraren.

HRM-directeur André Koehorst maakte het onlangs heel duidelijk in de commissie onderzoek en onderwijs van de universiteitsraad: er zijn nogal wat universitair docenten en hoofd-docenten die voor een of twee dagdelen tot bijzonder hoogleraar zijn benoemd op een manier die niet "volgens de bedoeling van de wet is". Want, zei Koehorst, de gedachte is dat

een externe financier een bijzondere leerstoel sponsort op een bepaald vakgebied. In de praktijk echter haalt de UM deze hoogleraren vaak zelf binnenboord via de achterdeur van ofwel de aan het ziekenhuis verbonden stichting St. Annadal, ofwel het Universiteitsfonds/SWOL. Dit veelal om tijdelijke hoogleraren te kunnen benoemen, die dus niet op de vaste formatie drukken.

Dat is echter niet meer nodig nu de universiteiten-cao de mogelijkheid van tijdelijk benoemde hoogleraren heeft geopend.

Het plan is nu om voortaan vijf categorieën professoren te onderscheiden: de (vaste) vakhoogleraar, en vier tijdelijke soorten leerstoelen: persoonlijk,

Lees verder op pagina 10

eng

Safety Feature

*Facebook knows my whereabouts:
It looks like you're in the area affected
by the Paris Terror Attacks.*

*I am asked to check-in.
I am asked to confirm I'm safe.
It appears on the feed.*

*Friday night and within an hour
I've received sixty 'likes'. I feel sick
at the attention, the show of concern.*

*Julie is safe.
Nicolas is safe.
Amy is safe.*

*Xavier is safe.
Ricardo is safe.
Scott is safe.*

*Kate is safe.
Emily is safe.
Jason has yet to confirm.*

Written by Paul Stephenson

*It was only four months ago that Paul Stephenson, assistant professor at the Faculty of Arts and Social Sciences, was in Paris during the terrorist attacks. He wrote a series of poems about the experience, the first of which the online magazine *The Compass* (www.thecompassmagazine.co.uk) published just last week – not realising they were about to become so chillingly relevant once more. The brutal attacks on Tuesday were again perpetrated against innocent people, this time in Brussels, less than an hour's drive from Maastricht. On page 5 a Maastricht student who witnessed the attacks, tells his story. It was an assault not only on Brussels and Belgium, as various European leaders have stated, but on all of Europe. Yet as the Dutch prime minister Mark Rutte said after the attacks this week: "There are more of us than them." Poem: Paul Stephenson, Illustration: Simone Golob*

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Iris Burks (Brunssum, 1986) * **In het dagelijks leven:** onderwijsontwikkelaar en studieadviseur University College Venlo, sinds 2014 * **Burgerlijke staat:** samenwonend * **Woonplaats:** Roermond

“Ik kan heel slecht in de rij staan. Ik loop liever een blokje om.”

Foto: Jonathan Vos

Ik praat altijd tegen mijn hond. Ik praat altijd tegen mijn kat. Ik interpreteer hardop hoe hij kijkt – hij heeft een heel expressieve blik. Het is een eigenwijs beestje, hij doet z'n eigen ding, heeft een luikje waar hij door naar buiten kan. Hij heet professor Higgs, vernoemd naar de ontdekker van het lang gezochte Higgs-deeltje dat in 2012, in het jaar dat we hem vonden, is ontdekt. Rond kerst keken we rond in het asiel, omdat we graag een kat wilden hebben, maar we konden niet kiezen. Toen we bij mijn ouders waren, zei mijn moeder: 'Er loopt hier nog een zwervkat rond'. Wij kijken, maar hij liet zich niet zien. Net toen we weg wilden rijden, kwam het beestje aangerend, het kroop rond onze benen en ging niet meer weg. We hebben 'm meegenomen en Higgs genoemd, omdat hij net zo aan ons plakte als het Higgsboson aan andere deeltjes plakt om er gewicht aan te geven.

Boek op mijn nachtkastje: *Gevalen op het Binnenhof*, een cadeau voor mijn dertigste verjaardag, over alle afgetreden ministers en staatssecretarissen van 1918 tot 1966. Ik houd van politiek, vind het leuk, maar je maakt me net zo blij met een thriller of dark comedy, zoals *Een korte geschiedenis van de tractor in de Oekraïne*. **Ik ben een wiskundemeisje.** Ik ben geen goede hoofdrekelaar, als je dat bedoelt, maar ik heb wel ruimtelijk inzicht. Ik was het enige meisje dat op de Havo koos voor techniek en biologie. Haha, ik voelde me wel thuis tussen de mannen, hoewel zij daar volgens mij anders over dachten. Ik hield vroeger van jongensdingen als bomen klimmen en timmeren. Ik wilde architect worden, vraag me niet waarom, ik had er niet eens een goed beeld van. Uiteindelijk is het toch iets anders geworden: een hbo-labopleiding in Nijmegen. De reden? Ik was gek van de televisieserie *CSI*. Maar ik ben na het propedeusejaar gestopt. Labwerk bleek toch niet hetzelfde als *CSI*. Daarna ben ik gestart op het University College in Maastricht, ik wilde een Engelstalige bachelor en psychologie en biologie combineren.

Ik ben allergisch voor... Ik kan heel slecht in de rij staan. Ik loop liever een half uur een blokje om tot de hele rij is opgelost dan tien minuten te wachten. Files idem dito. Ik moet altijd iets te

doen hebben.

Eén keer per jaar houd ik grote schoonmaak. Een paar keer per jaar. Ik ben niet zo van het opruimen, maar als ik het op mijn heupen krijg, ga ik fanatiek aan de slag. We gaan binnenkort verhuizen, dus langzaam gooi ik allerlei overbodige spullen weg of bied ik ze te koop aan: boeken, cd-rekken, keukenprul.

En dan zit je in Venlo, of all places. Ik werkte bij het Maastricht Science Program toen Louis Boon, die aan de basis staat van het College in Maastricht en het Science Program, mij vroeg om mee te gaan naar Venlo. Ik moest er even over nadenken. In mijn perceptie was het geen bruisende studentenstad. Maar er is meer te doen dan je in eerste instantie denkt. Er lopen heel wat studenten rond, onder meer van onze masteropleidingen (tegen de honderd), het University College Venlo en de Fontys en HAS hogescholen. Venlo heeft alle ingrediënten voor een leuke studententijd: een poppodium, bioscopen, muziekfestivals, studentensport en zelfs een roeivereniging. Je moet als student alleen wel net weten waar je die dingen kunt vinden. En, vergis je niet, in deze regio zijn veel innovatieve ondernemers aan het werk.

De Downward-facing dog houd ik makkelijk vijf minuten vol. Ik houd het wel een tijdje vol, maar vijf minuten is wel erg lang. Ik doe twee keer per week aan yoga, heerlijk. Tijdens de yogales kan ik even naar mijzelf luisteren, relativeren. Toen ik in Maastricht voor het Science Program werkte – een hectische tijd waarin een nieuwe opleiding uit de grond werd gestampt – raakte ik overspannen. Ik werkte veel uren, nam heel wat mee naar huis, ik ging maar door. Op een gegeven moment zat ik bij de huisarts en op haar vraag hoe het met me ging, brak ik. Ik kon niet meer stoppen met huilen. Ze vond dat ik twee weken thuis moest blijven, maar dat werden vier maanden. Ik had altijd al een slecht geheugen, maar het werd alleen maar erger. Natuurlijk voelde ik me schuldig tegenover mijn collega's, ik zag dat zij ook aan hun max zaten, maar ik koos voor mijn gezondheid. Mede door yoga voel ik nu op tijd wanneer ik niet zo happy ben of onrustig.

Spelletjesavonden? Ik ben bloedfanatiek: Ik kan slecht

tegen mijn verlies. Ik had lange tijd een hekel aan spellen, waarschijnlijk omdat ik als kind altijd verloor. Pas sinds ik mijn vriend heb leren kennen, zes jaar geleden met carnaval in Sittard – hij studeerde in Delft en deelde een studentenflat met een goede vriend van mijn broer – speel ik weer regelmatig spelletjes, vooral met vrienden, bijvoorbeeld *De Kolonisten van Catan*, *7 Wonders of Dominion*.

Een echte man houdt de deur voor me open. Mijn vriend deed dat in het begin, maar ik dacht: 'Dat houdt hij toch niet vol?' Volgens mij heb ik er iets van gezegd, voor mij hoeft dat niet. Ik ben opgegroeid met jongens, nogal competitief ingesteld en wilde nooit onderdoen voor anderen. Je moest niet tegen mij zeggen: 'Kom Iris, laat mij dat tillen, dat is te zwaar voor je'. Dan ging ik het juist doen. Nee, ik ben niet meer bang om hulp te vragen, maar ik vind het 'schijn-emanipatie'. Bovendien vind ik het 'deuren-open-houden-principe' ingewikkeld. 'Houdt iemand nu de deur voor mij open, of doet hij deze voor zichzelf open?' 'Glip ik er nu lomp doorheen, of staan we beiden "nee, na jou" te zeggen?'

Guilty pleasure? Ik kijk graag naar mensen. Op een station, in de file of op een terrasje. Ik vind het interessant om te zien hoe mensen met elkaar omgaan en hoe ze zijn als ze denken dat niemand kijkt, als ze even hun 'echte ik' laten zien. Dan zijn mensen vaak zo veel unieker. Daar kan ik wel van genieten.

Voor mijn 40ste wil ik: Naar Indonesië zijn geweest. Dat land staat al heel lang op mijn verlanglijstje. Ik ben geen wereldreiziger, meestal gaan we met de tent op vakantie, op de bonnefooi. Vorig jaar was ik een paar dagen met mijn moeder en tante op IJsland. Daar hoop ik nog eens terug te komen. Op een heel donkere en afgelegen plek hebben we het noorderlicht én een zonsverduistering op één dag meegemaakt. Onvergetelijk. Of ik ook kinderen wil? Zeker, ik hoop voor mijn 40ste een gezin te hebben.

Aanslagen Brussel, UM Campus dicht

Vanwege de aanslagen op vliegveld Zaventem en bij metrostation Maalbeek, dinsdagochtend 22 maart, is de Brusselse campus van de Universiteit Maastricht voorlopig gesloten. Scholieren van het Montessori Lyceum uit Zeist, die dinsdag een bezoek zouden brengen aan het gebouw, maakten onderweg rechtsomkeert, vertelt Vivianne Heijnen, hoofd van de campus.

De Universiteit Maastricht huist in een historisch gebouw aan de Legerlaan, op nog geen twee kilometer afstand van het getroffen station Maalbeek. Heijnen: "We hebben met het college van bestuur afgesproken dat we bij het hoogste terreurdreigingsniveau alle activiteiten afzeggen

en de deuren sluiten." Een Health Policy Conference, gepland voor woensdag, is geannuleerd. Op het moment van de aanslagen waren er twee teamleden in het gebouw, zegt Heijnen. Zij was er zelf niet vanwege een vergadering in Maastricht met de andere bestuursleden van de campus (Sophie Vanhoonacker, decaan van de faculteit cultuur- en maatschappijwetenschappen, is voorzitter). "Wat een geluk, normaal vergaderen we altijd in Brussel."

Het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken wijst reizigers op de veiligheidsrisico's: "Het blijft van belang alert te zijn in heel België." In de stad is beperkt trein- en metroverkeer. Ook luchthaven Zaventem is nog gesloten. De Vrije

Universiteit Brussel (VUB) heeft beslist om alle lessen voor de rest van de week te schorsen.

In november sloot de UM campus ook al enkele dagen de deuren toen de Belgische overheid het dreigingsniveau opschroefde nadat Parijs was getroffen door een aantal terroristische aanslagen.

Het college van bestuur van de Universiteit Maastricht vraagt studenten en staf die in problemen zijn gekomen door de aanslagen en de nasleep ervan, zich te melden bij de studentendecanen, 043-3885212.

Wendy Degens

Vier vrouwelijke decanen aan UM

Anita Jansen decaan psychologie
Vanaf 1 juni 2016 zijn de vrouwelijke decanen aan de Universiteit Maastricht in de meerderheid. Op die datum wordt prof. Anita Jansen de nieuwe decaan van de faculteit psychologie en neurowetenschappen. Zij volgt Bernadette Jansma op die de scepter gaat zwaaien op de faculteit Humanities and Sciences. Hiermee komt het totaal aantal vrouwelijk decanen op vier (van de zes).

Jansen is sinds 1999 hoogleraar Experimentele Klinische Psychologie aan de UM en doet samen met haar 'eetgroep' onderzoek naar mechanismen die eetstoornissen en obesitas in stand houden: hoe werken ze, waarom blijven ze en hoe zijn ze te tackelen? In 2011 ontving ze een VICI-beurs (1,5 miljoen euro) van financier NWO voor onderzoek naar psychologische voorspellers van succesvol afvallen. Sinds 2014 is zij lid van het NWO gebiedsbestuur Maatschappij en Gedragwetenschappen.

Op bestuurlijk vlak is zij geen onbeschreven blad, zo was ze onder andere vice-decaan bij psychologie en capgroepvoorzitter.

In het volgend nummer verschijnt er een interview met Anita Jansen in Observant.

RJ

Verlengd bsa psychologie mogelijk uitgesteld

De faculteitsraad van psychologie wil geen verlengd bindend studieadvies (bsa) zoals dat nu wordt voorgesteld door het bestuur.

Er bestaat al een bindend studieadvies voor eerstejaars psychologie, zij moeten 42 van de 60 studiepunten halen om door te mogen naar het tweede jaar. Het verlengde bsa zou studenten verplichten binnen twee jaar al hun eerstejaarsvakken af te ronden, anders moeten ze stoppen met de studie. De F-raad noemde dit tijdens de raadsvergadering afgelopen donderdag oneerlijk, contraproductief en moeilijk te verantwoorden. De examencommissie en raadsleden gaan om tafel zitten om te zien onder welke voorwaarden de raad wél met het verlengde bsa kan instemmen. Dit heeft mogelijk tot gevolg dat de invoering een jaar wordt uitgesteld.

"We vrezen dat studenten alles uit de kast gaan

halen om dat ene openstaande eerstejaarsvak te halen en voor de rest alles uit hun handen laten vallen", zei raadslid voor het wetenschappelijk personeel, Michael Capalbo. "Dan lopen ze uiteindelijk alleen maar meer vertraging op. Daarbij is het goed denkbaar dat iemand die 75 procent van het eerste jaar en 75 procent van het tweede jaar haalt naar huis moet, terwijl een student die het hele eerste jaar heeft gehaald maar vrijwel niets van het tweede, wel mag blijven. Dat is niet eerlijk. Tot slot begrijpen we dat je ergens een grens moet stellen, maar om mensen die twee jaar tijd en geld hebben geïnvesteerd in een studie alsnog de deur te wijzen, vinden we moeilijk te verantwoorden."

Volgens Hanneke van Mier, voorzitter van de examencommissie, gaat het in de praktijk vooral om studenten wier studie sowieso al niet goed liep. "Vorig jaar was er één student die inderdaad

alleen een eerstejaarsvak niet had gehaald. Voor dit soort individuele gevallen kunnen we een uitzondering maken." Een verlengd bsa moet voorkomen dat studenten vakken uitstellen. "Er zijn nu derde- en vierdejaars die nog steeds een eerstejaarsvak hebben openstaan. Daardoor kunnen ze andere vakken niet volgen – zonder statistiek 1 kun je niet beginnen aan statistiek 2 – wat weer voor vertraging en frustratie zorgt."

De raad vroeg zich af of er geen andere manieren waren om studenten hierop te wijzen. Capalbo: "Dit is niet een beetje bijsturen, dit is het hakblok." Hij suggereerde ook om naar het rendement in jaar twee te kijken in plaats van te focussen op de eerstejaarsvakken. De examencommissie ziet het liefste een strengere bsa in het eerste jaar, meldde Van Mier.

Cleo Freriks

Raadslid FPN: "Een handtekening is privacygevoelig"

Gaan de methodes om examenfraude op te sporen niet te ver? Dat vroeg Henry Otgaar, lid voor het wetenschappelijk personeel van de faculteitsraad van psychologie, zich donderdag af tijdens de raadsvergadering. De examencommissie wil studenten aan het begin van hun studie vragen om een handtekening. Die kan dan vergeleken worden met de handtekeningen die studenten moeten zetten om hun aanwezigheid bij verplichte practica en colleges te bewijzen. "Ten eerste is het vergelijken van handtekeningen geen betrouwbare evidence based methode", zei Otgaar. "Ten tweede vind ik een handtekening privacygevoelig. Door het aan het begin van de studie te vragen, markeer je alle studenten als verdachten. Dat vind ik niet kunnen, de meerderheid fraudeert natuurlijk niet." Otgaar haalde ook een verhaal aan van een

Afbeelding: ThinkStock

student die halverwege een tentamen, tijdens het plassen, een detectiescanner in zijn rug voelde prikken. Met zo'n scanner worden mobiele telefoons opgespoord. "Is dat echt nodig? Het lijkt

wel een vliegveld." Hanneke van Mier, voorzitter van de examencommissie, zei open te staan voor suggesties. "Het is onze taak om te controleren op fraude,

CF

'Van mij mogen ze nu wel weer terug naar huis', hoorde ik mezelf mopperen afgelopen week, toen ik voor de derde keer in een week van mijn fiets werd gereden door een dikke, glimmende auto met buitenlandse kentekenplaat. De getinte ramen verhinderden een blik op de bestuurders, maar het waren ongetwijfeld TEFAF-klienten, of bezoekers van die idiote polowedstrijden op het Vrijthof. Of allebei. Ik moest lachen om mezelf. Een Mestrechteneer-momentje, noemen wij dat thuis. Het gebeurt me steeds vaker de laatste tijd, blijkbaar voelt deze stad waar ik nu ruim twaalf jaar woon steeds meer als mijn stad. Ben ik dan een 'echte Maastrichtenaar' geworden? Dat is een lastige vraag. Ik heb weliswaar een Maastrichtse vader, maar ik ben hier niet geboren en getogen en ik spreek geen Mestreechs. Geen echte Sjeng, dat is duidelijk. In dit soort discussies merken geboren Maastrichtenaars vaak op dat de komst van de universiteit en het academisch ziekenhuis met zijn vele nieuwkomers goed is geweest voor de

Toeristen, nieuwkomers en echte Maastrichtenaars

stad. Dat is fijn om te horen. Maar toch: als er straks alleen nog maar *Hollanders* en *boetelenders* in de stad wonen, wat blijft er dan nog over van Mestreech? Zijn geboortegrond en taal de enige criteria voor het Maastrichtenaarschap, of kunnen die nieuwkomers ook 'echt' worden? De vraag wat een echte Maastrichtenaar is, is eigenlijk de verkeerde vraag. De onderliggende vraag is van wie de stad eigenlijk is. Mijn redenering zou als volgt zijn. Allereerst is de stad meer van de inwoners dan van de toeristen. Daar zal niemand het mee oneens zijn. En dus moeten wij inwoners de voorwaarden voor de instroom van toeristen bepalen. Ik zou zeggen: geen gedonder meer met kerststalietjes, kermisattracties en andere lelijke bouwsels op ons mooie Vrijthof, en SUV's en andere te grote

auto's komen de stad niet meer in, maar daar denken sommigen van u vast anders over. Hoe dan ook: we moeten het er wel met elkaar over hebben. Anders krijgen we Amsterdamse toestanden (en rijden ze nog eens een kind omver). En een tweede element is: iedereen die hier woont, mag meepraten, Sjeng of niet. *Moet* meepraten misschien zelfs. Over het toerisme en wat we wel en niet op het Vrijthof doen, over vluchtelingenopvang, over drugsbeleid en drugs-overlast, over studentenhuizen en leefbaarheid in de wijken, etc. En wie weet, als de rijksoverheid in het huidige tempo taken en middelen naar de gemeenten blijft afstoten, praten we over tien of twintig jaar over verplicht inburgeren in het Mestreechs. *Inbörgere* bedoel ik. Het zal mij benieuwen.

Klaartje Peters, bijzonder hoogleraar lokaal en regionaal bestuur

Deze column wordt op persoonlijke titel geschreven

Anne Bruinen inspired by Jan-Willem Schoonen

Bringing abstract matter to life

Analytical chemistry is not for everybody. It is a dry subject, but Anne Bruinen, Ph.D. candidate at the M4I institute, has been inspired for life by a fanatical trainee researcher in Leiden.

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

Analytical chemists are a strange breed, says Ph.D. candidate Anne Bruinen. She is part of the research group around professor Ron Heeren, who came from the Amsterdam research institute Amolf to Maastricht last year with fifteen employees. "Analytical chemists regard mass spectrometers as toys. They always have to get faster, better and bigger. One mass spectrometer (UNS 50, ground floor), for example, has a very high resolution, while another (fifth floor) is much faster. It is also a breed that is mad about gadgets. I am not really like that myself, but I do ride a motorbike. A 650 cc Suzuki. I am not a mechanic, but I did reconnect the battery recently."

Bruinen (Pijnacker, 1988) didn't pass from fifth into sixth class in secondary school. Which subjects did she fail? Mathematics and chemistry, exactly those subjects that she needs most today. A year later, the penny had dropped and

she got the highest scores for chemistry in her final exams. She registered for Biopharmaceutical Sciences in Leiden, which is where she met Jan-Willem Schoonen, who would determine her career.

"He was a trainee researcher and taught the analytical chemistry practical. At least 90 per cent of the students thought it was awful. You have to like the subject, most of the time you are analysing compounds and measuring individual substances. Jan-Willem was fanatical, completely into research and contagiously enthusiastic. We immediately had a click. He was a really good supervisor. He could bring dry, abstract matter to life, make it exciting and he got me thinking. I am still in contact with him, he lives in Friesland now and works at an institute for sustainable water technology."

What is Bruinen actually researching? She suggests that we go to the lab that is on the other

side of the corridor, where the high-resolution mass spectrometer is. The "mas spec", which can identify molecules on the basis of their weight, is a chrome-coloured mess of tubes, cables, reservoirs, flanked by an electronics unit. It is only one of three (of the fifteen in total), together worth a few million euro. "A small motor is broken at the moment. I tinker a little myself sometimes, but we regularly need a professional." Bruinen is trying to study individual cells. "That's not easy, because cells don't keep their original shape when you put them into the mas spec in a high vacuum. They collapse. We had the idea to freeze cells, but that is easier said than done, because you don't want crystals or ice forming on the outside. If we succeed, you can study cells in 3D and, for example, can see what medication does at cell level."

Maurice Timmermans

Incentivise This!

Critical thinking made a big splash in 2015. Originally an obscure idea from the liberal arts, it is spreading like marmalade through all the major faculties of Maastricht. Political science students are now encouraged to think critically about the law curriculum; economics students are told they must be very critical about Marxism and all other incorrect forms of economic theory. "It includes the ability to engage in reflective and independent thinking", according to Google, a company which contributes to independent thinking by circulating single-paragraph, universal definitions for the masses.

But is it going to be in the exam, and how will it help me find a job, I pondered. With all the pressures of modern student life, how will I find the time to critically engage with my subject matter? Thankfully, the Department of Social Engineering now offers critical thinking workshops for privileged students, and if I have difficulty fitting this into my schedule, there is also a time management workshop (but only for students who pass all their courses, obviously). But what is really holding back critical thinking at UM is the lack of effective incentives. Incentives are the grease which keep the academic treadmill turning; without them there is simply no reason to be here. Heck, if it wasn't for the fame and glamour of being an Observant columnist, I wouldn't even be writing this.

A group of us formed an association, *Students and Teachers United Promoting Independent Deliberation*, to develop our critical ideas. Our demands are summarised in the following short manifesto: 1) students who make more than five critical-thinking-related interventions in class are excused from further discussion, 2) the most critical 3% of students should eat for free at the mensa, 3) students should be graded according to how critically they think, not according to their aptitude or ability, and 4) all exams should be in the form of multiple-choice questionnaires, with top marks going to the most creative responses, replacing outdated notions of 'correct' and 'incorrect'.

Of course, critical thinking is not to be confused with criticising the faculty management or programme coordinators. This is a typical novice's error made by naïve students who confound critical thinking with its application, which should only be attempted once an adequate amount of wisdom is received from their professors. This usually occurs sometime between the end of their PhD programme and the beginning of tenure.

David Darler, bachelor student
Arts&Culture

Possible delay for extended BSA at FPN

The Faculty Council at Psychology and Neuroscience does not support the extended Binding Study Advice (BSA) as currently proposed by the Faculty Board.

First-year Psychology students are already subject to BSA: they need to obtain 42 out of 60 credits to be allowed to progress to the second year. The extended BSA would require students to complete all first-year courses within two years, otherwise they will not be allowed to continue with the programme. The Faculty Council, during its meeting last Thursday, described this as unfair, counter-productive and difficult to justify. The Examination Board and the council members will meet to discuss the circumstances under which the council can support the extended BSA. This may result in the introduction of the extended BSA being delayed by one year.

"We fear that students will put all their efforts into passing that one outstanding first-year course and neglect everything else", said Michael Capalbo, council member for the academic staff. "This will only lead to even bigger delays. On top of that, it's conceivable that someone who passes 75 percent of the first year and 75 percent of the second year will be forced out, while a student who passed the entire first year but next to nothing in the second year will be allowed to stay. That's not fair. Finally,

we understand that you have to draw a line somewhere, but we think showing someone the door who's already invested two years' worth of time and money is hard to justify."

In practice, says Hanneke van Mier, chair of the Examination Board, the measure will only affect students whose studies were going poorly anyway. "Last year there was only one student with just one first-year course outstanding. In those kinds of individual cases, we can make exceptions." The aim of the extended BSA is to prevent students from postponing courses. "We now have third- and fourth-year students who still have a first-year course outstanding. As a result they can't follow other courses – without Statistics 1 you can't start Statistics 2 – which in turn leads to delays and frustration."

In the council's view, there must be other ways to alert students to this risk. "This is not nudging them in the right direction; it's putting them on a chopping block", said Capalbo. He suggested looking at students' progress in the second year rather than focusing exclusively on the first-year courses. The Examination Board, according to Van Mier, would rather see a stricter BSA policy in the first year.

Cleo Freriks

Soete: "Have papers corrected in India"

Have student exams, specifically papers, corrected in India from now on. That would release the pressure on our already overburdened lecturers. Rector Luc Soete made this suggestion last week. It is already being done in the US, and he feels that the results are promising.

In the University Council's committee for research and education, Soete pointed out the contrast between the UM's small-scale education and the exams in large halls, where students are presented with multiple-choice questions. Soete: "But PBL doesn't work if examination is done in a traditional way. You should be stimulating students to write academic papers. This happens too little, because correction takes a lot of time."

Soete, who emphasised that he did not speak on behalf of the Executive Board, therefore suggests that we follow the American example: "Send those papers to India, where there is a company that takes care of this. Academics there have first been instructed in assessing the work; they return it with feedback for the student and a grade. The quality of testing is better. Why would we not try something like that here?"

A short search on Internet for *outsourced grading* or *marking* confirms the image that the phenomenon is on the rise, and certainly not only in connection with online courses. Companies in the US

or in India (Bangalore) itself outsource the work to academics who have – as they say themselves – at least a master's degree, and are often women who want to work part-time and can do so from home, in India, Singapore and Malaysia, but some are also in the US itself. The assessors are trained in what is expected of them, receive test exams to assess, and are given feedback on their work. If all is up to scratch, they receive assignments. In principle, the papers will be marked and returned to the lecturer within four days; the latter then gives the student the final grade.

The article that prompted Soete, was published in the American journal *The Chronicle of Higher Education* and dates back to 2010. The British newspaper *The Telegraph* reported on the phenomenon in 2013: a worldwide institute for professional training, City&Guilds, had exams marked in Bangalore.

It was the interim dean of UCM, Teun Dekker, who drew the rector's attention to the *Chronicle* article. The article (and other sources) also points out the main objections: outsiders are far removed from the practice in the classroom or a lecture, they don't know the students personally, and who can guarantee that the assessors in India, or wherever, are up to the job?

WB
For the complete article see www.observantonline.nl/english

UM master student's eyewitness story

"After the explosion, there were screams everywhere"

German master student Ediz Rehberg, doing a Master's degree in European Public Affairs at the Faculty of Arts and Social Sciences, was in Brussels last Tuesday. He slipped into the metro at 9:01 just before the doors closed. At Maalbeek station, he witnessed the explosion of the carriage in front of him, about 20-25 meters distance. In a Facebook message, written on Tuesday afternoon, he describes his horrible experience and sends a message to the world. "Do not turn away from those next to you. The Muslims, the Christians, the Jewish and all the other people around you."

"I am fine, I was checked in the hospital, no injuries, just needed a little bit more air than usual for a while because of the heavy smoke. I am safe and at my apartment in Brussels now.

"A few words about what happened: I was planning to go to the central station this morning to take the train to Maastricht. Initially I planned to do that yesterday, but I stayed a night longer. I received notice of the attacks at Brussels airport, hesitated shortly and tried to reach a friend who was there at the time. Nevertheless, I made the decision to go and slipped into the metro right before the doors closed, as I thought there was nothing I could do for my friend at this point. This was at 9:01AM. I scanned the news on my phone, and around 9:12AM the metro (it was a shorter one) stopped at Maalbeek.

"I cannot remember if it was before the doors opened or after the doors closed again, but suddenly there was an explosion about 20-25 meters away from us. It happened one carriage further (the train had three carriages, I was in the last one, the explosion happened in the middle one). If you have seen the pictures, you know that I would not be writing this if I had boarded the train earlier and thus probably a carriage further down. After the explosion, there were screams everywhere, but one more senior guy kept calm, told us to lie on the floor (to see if there were more explosions or gunmen). Another guy kicked the window out. I then talked to the senior guy whether we should stay or all leave the train. We decided to do the

Photo: Flickr.com/MiguelDiscart

latter. Everything was full of heavy smoke, you could barely see further than three meters. We jumped out of the window and then made our way up the stairs and out onto the street. That was probably 50-60 seconds after the explosion.

"I immediately called my parents and wandered around confused. I walked in a random direction for 5-10 minutes until I found a cab that drove me to the hospital. I stayed there for roughly two hours, I lost track of time. I was brought home by a cab.

"A few words to Europe and the world: In the next few days, lots of things will be said in the media. People calling for more checks, re-introducing border controls et cetera. I am studying European politics and I see myself as a European, and I believe in the values Europe has been building since WWII. I was there when it happened, but nevertheless, let us not forget who we are, let us not forget what we stand for. The

European project is about more than the Eurozone or the Single Market. I still believe that we need to stick to the four core principles of the European Union: freedom of goods, services, capital and most importantly PEOPLE. Giving up on these principles is what those people want us to do! Europe is already facing many crises, now is not the time to dissolve the Union but to stand closer together. Drawing up national borders and going back to 'everybody for himself' was what brought us into the whole mess the last few hundred years. So do not let yourself be blinded by populists who will now try to capitalize on our fears, on our anger.

"Also, and most importantly: do not turn away from those next to you. Muslims, Christians, Jewish and all the other people around you. Do not listen to politicians who will try to capitalize on the situation by raising fear against your Muslim neighbours. Instead, get to know them,

let them be part of your life. This is how we can prevent extremism: by staying close, not drifting apart. The cab driver who took me home, as well as one of the doctors who treated me, were Arabic. They are two of the many million Muslims who peacefully live with and among us. Do not blame those attacks on them, or you will just reinforce the problems of our society, thus leading to more extremism. Find love in your heart for those around you, no matter what colour their skin is, how different their religion or their language may be.

"I end this post with a wise quote from Kendrick Lamar:

"Now I don't give a fuck if you Black, White, Asian, Hispanic, goddammit That don't mean shit to me Fuck your ethnicity (...)"

Ediz Rehberg

Work like a slave, eat like a king

Sushi Centre: The devil is in the details

It's all about details. Sushi is like the Pointillism of food – the effect achieved by making fine movements and closely following painstaking, precise steps. Running a sushi restaurant is a tricky business; the food is so simple that the difference could be measured in tiny percentage points. But what matters most are the ingredients. Sushi Centre, a takeaway establishment at the heart of the Markt, will make your mouth water as you wait for your delicious, intricate pieces of sushi. The chefs carefully inspect each and every creation before it leaves the kitchen to ensure the highest quality. Scrolling through the enormous range on Sushi

My menu

Coconut uramaki (8p) € 9,25
Sake menu (20p) €17,00

Centre's website, I give in to the temptation to experiment. I order Cocos Uramaki (8 pieces) from the vegetarian selection and – to be on the safe side – my favourite Sake Menu (20 pieces). You might be wondering, how is she going to eat all of that? That's my first thought, too, when the enormous package arrives within the hour – thankfully sushi is eaten cold – with the largest sushi I've ever seen. Tasting the coconut uramaki, filled with sweet egg, cucumber, rocket and coconut powder, I can't help but feel puzzled about this untraditional dish. The rice is exactly how you want it to be; Sushi Centre outperforms in this respect. But the rocket makes me feel as though I'm eating salad rather than sushi – in my opinion, avocado would combine with the coconut much better. Moving on to the salmon nigiri, maki and sashimi, I'm pleased by the

freshness and quality of the salmon, served over a mound of rice so light it seems not to exist. Excellent. Each piece is so big that it barely fits in your mouth. My sushi is accompanied by shaved carrot salad, soy sauce (two bottles are sorely insufficient) and a package of ginger which could be a bit fresher.

The meal was quite expensive, so I was lucky to discover a 10% discount on Facebook that is offered on an irregular basis. But it was worth it: the sushi was magnificent and of top quality.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Sushi Centre
Hoenderstraat 13A, www.sushicentre.nl

Food ★★★★★
Service ★★★★★
Price/Quality ★★★★★

Approved

- ▶ Untappd – Discover Beer
- ▶ Friends/night out/fun
- ▶ Free
- ▶ iOS, Android

Where to find the cheapest beer, is not something you normally need to tell students. But do they also know the local breweries or how the latest special beer tastes? That is where Untappd comes in. This Facebook-type of app for beer lovers shows you where your friends had their last beer, provides you with the option of posting photographs, to check into pubs and write reviews. There are also badges (a picture placed alongside your profile) to be earned, for those who care for that sort of thing. There are badges for discovering a new flavour or regularly checking into your local pub. You can keep a wish list of the beers you still want to taste. Untappd is not just a social app; it also provides information. Using the discover function, you can learn about pubs and breweries in your neighbourhood. You also receive basic information on various beers, such as their alcohol percentage. Those who would like to look beyond Maastricht, can set the app to 'global' and see what worldwide beer fans are doing.

CF

Dear Ingrid

Turn it around

Patricia (23): "My mother doesn't show much interest in me. Instead of just talking about herself, she should pay more attention to me. How could I achieve this?"

Ingrid: I once read somewhere that there are only two problems. Either there is something that you don't want, or you want something that isn't there. Of course this is slightly oversimplified, but there is something to it. You have a problem because you want attention from your mother. And that isn't there.

There is a thought or a story swirling around in your head that is causing tension. The story that your mother should take a greater interest in you is a drama that your brain is creating. If you believe this story – and obviously you do – you get irritated and the image that you have of your mother becomes muddled. You can no longer see the person that she actually is, with her shortcomings but also with her qualities. "Turn it around," suggests American author Byron Katie. Separate yourself from your story and see if the opposite of what you think could also be true. That takes courage. So, Patricia, I should show more interest in *my mother*, could that also be true? Think of examples of times when this was true. Did you really listen to her when she told you in detail about having dinner with the neighbours? And did you enquire about the weekend away that she spent with her sister? Turn it around. There is yet another way: I should be more interested in *myself*. Does that have a ring of truth to it? I think it does, because if you had more interest in yourself – took good care of yourself or however you want to see it – you wouldn't need your mother's attention so badly.

Investigating reversals pushes you out of the role of the victim and forces you to take charge. The if-you-want-to-change-the-world-then-start-with-yourself idea. In the framework of the learning therapy that I did for my study, I myself reversed all my stressing thoughts and judgements for a whole week. About my father, mother, exes, partner and darling son. It was

Photo: Loraine Bodewes

not always easy to discover that I, the proverbial pot, called the kettle black. It made me milder. Another positive result of investigating all those reversals is that I no longer iron (I hate ironing). It is no longer necessary. The reversal of 'I have to iron' appeared to be just as true.

Ingrid Candel

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

Language Centre provides Dutch lessons for refugees

“Was that easy?”
“A bit”

Photo: Joey Roberts

“It’s irregular.” It’s Tuesday afternoon at the Maastricht University Language Centre, and the students sound resigned. They may have only just started this Dutch course, but they already know all too well that Dutch grammar is teeming with exceptions. A few weeks ago seven Syrian refugees joined the course; five in one group, two in the other.

People with refugee status in the Netherlands are given three years in which to pass the civic integration exam, which includes learning the language. “We’re focusing on people at university level, who want to pass the Dutch as a Second Language exam”, says Anneke van Esterik, coordinator of the Dutch department at the Language Centre. Dutch as a Second Language is aimed at those who wish to follow a higher vocational education or university study programme. Others do the civic integration exam, for which they study at an adult education centre. To fund their studies, refugees are given a €10,000 loan from DUO which is converted into a gift if they graduate.

At the Language Centre, the participants attend two two-hour lessons per week. The class is mixed; in addition to Syrians there are students from Indonesia, Russia and Poland. “That was a conscious choice, to help them get to know more people”, says Van Esterik. Developing a good command of the language is expected to take around a year and half. “That’s if you take into account holiday periods and if people are

starting from zero. Often they’ve already had some lessons at the refugee centre.”

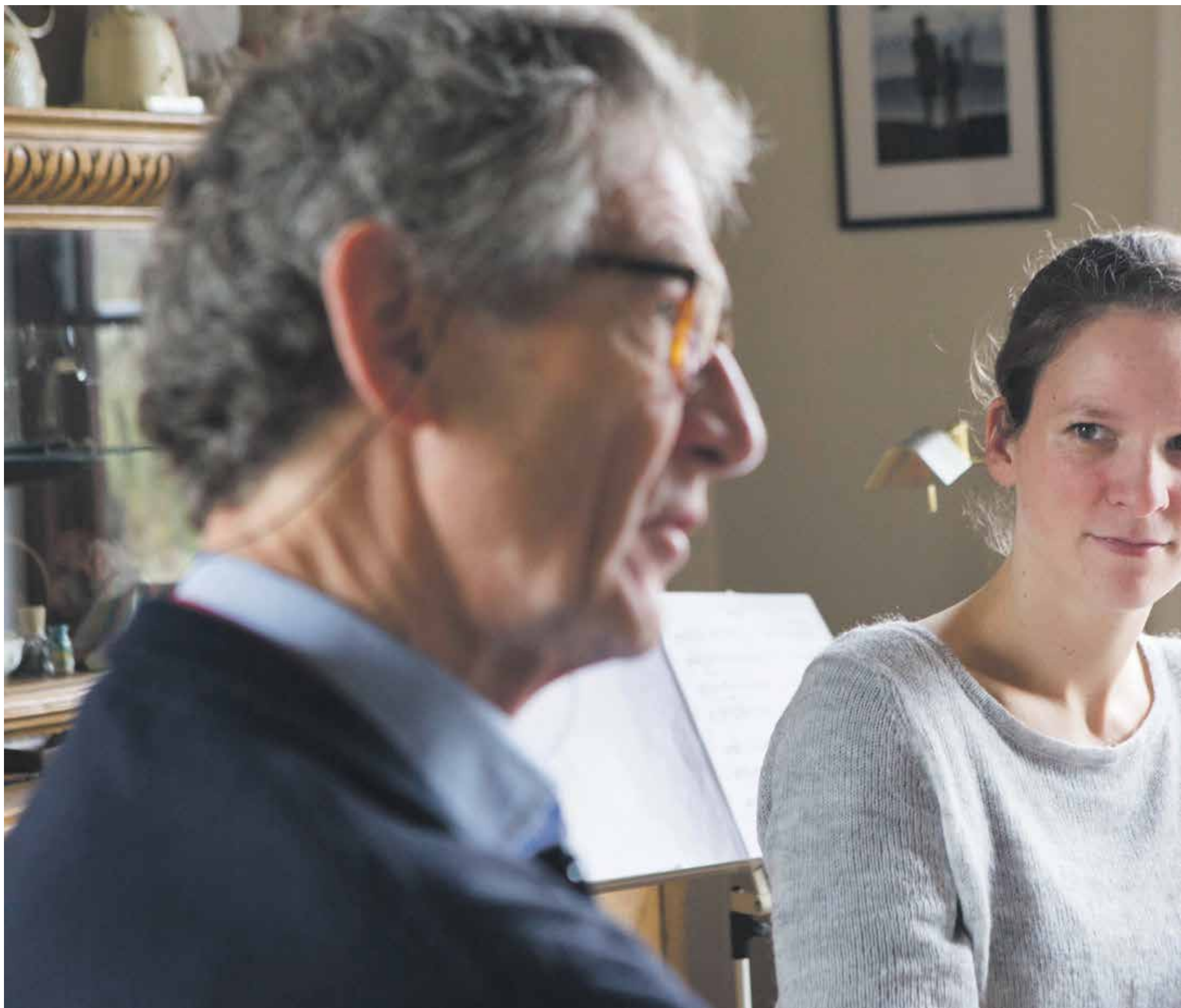
In the classroom, tutor Salomé Valente-Bonte writes a sentence from the homework assignment on the board: *Hoe ziet jouw moeder eruit?* (What does your mother look like?) “The full word is *eruitzien*,” she explains, “but you put *zien* here in the sentence and *eruit* goes at the end.” “You can separate *eruit* too”, Tareq calls out enthusiastically. The former bank clerk arrived in the Netherlands eighteen months ago. His wife Hadeel was allowed to join him five months ago. Now they sit side by side, pens at the ready. Every now and then he helps her, whispering in Arabic. “You can also say: *ze ziet er lekker uit*.” Valente-Bonte chuckles and writes the sentence on the board, editing it slightly in the process: from “she looks good” to “the bread looks good”. The lesson goes on, focusing on the theme of appearances. The students recite the words they already know: short, tall, fat, thin, blonde, dark, ugly, pretty. “Kind?”, someone suggests, and the others correct him: “That’s to do with character.” Next they have to describe a

classmate to the person sitting next to them. As they do so, Valente-Bonte explains that they are having more trouble than usual understanding her today. “I lost my voice, which affects my articulation and makes things harder.” The idea is to use only Dutch during lessons, but here and there English and Arabic can also be heard, including from Valente-Bonte: “When they’ve only just started, some things are too hard to explain in Dutch.”

When they are done with appearances, they move on to the plural form (why is it *tantes* and not *tanten*?) and negation (when do you use *geen* and when do you use *niet*?). Then it’s time for numbers. “We’re going to count from one to one million”, says Valente-Bonte, and the students sigh. She calls out a series of numbers and they repeat them after her. *Ten* is no problem, nor is *130*. But as the numbers get larger the students begin to struggle; *888* turns out to be a real tongue-twister. “Was that easy?”, asks Valente-Bonte. “A bit”, say the students. Their future plans vary. Tareq dreams of doing a master’s degree in Finance. Hadeel, who studied

history in Syria, wants to start European Studies as soon as possible. Mohammed recently finished high school and is keen to do Psychology at UM. Obidah is hoping to get back to work as a pharmacist, and Wael, who was a quality inspector in the Syrian food safety department, wants to follow a master’s degree so he can work at the Netherlands Food and Consumer Product Safety Authority.

For now, they have to work their way through this listening exercise. It’s about a dinner voucher. “Do you know what that is?”, asks Valente-Bonte. The bill, the students think. “No, it’s a gift you can use to pay in the restaurant.” After she assigns the homework for the next session, a Russian student has a question. “The book says that Nijmegen is the oldest city in the Netherlands. But I heard that Maastricht is the oldest.” Valente-Bonte smiles. “You live in Maastricht, so let’s say it’s Maastricht. And what’s the most beautiful city?” At this the students laugh. “Maastricht.”

*Vader en dochter
Bijker publiceren in
toptijdschrift*

“Mag dat? Gezonde vrijwilligers besmetten met malaria?”

*Vader en dochter die samen in *Social Studies of Science*, een tijdschrift van wereldniveau, publiceerden over vertrouwen en controle in wetenschappelijk onderzoek. Dat lukte prof. Wiebe Bijker en zijn dochter Else. “Waarom zou dat onwetenschappelijk overkomen? Twee van mijn grote helden zijn man en vrouw.”*

Het idee voor een gezamenlijk stuk kwam van Else Bijker (31), UM-alumnus geneeskunde. Ze is in opleiding tot kinderarts in Nijmegen, waar ze onlangs cum laude is gepromoveerd op een

onderzoek naar malaria. Ze heeft immunreacties bestudeerd door gezonde vrijwilligers te infecteren met malaria. “Na anderhalf jaar dacht ik: hoe zou het zijn om vanuit het vakgebied van

mijn vader naar ditzelfde experiment te kijken? Om eens achterover te leunen en als een antropoloog te observeren wat er gebeurt?” Wiebe Bijker (64), hoogleraar techniek en samen-

“Eerlijk gezegd was ik sceptischer dan ik heb laten blijken”

Hoe reageerde je?

Wiebe: “Het leek mij heel leuk om samen met Else zo naar haar onderzoek te gaan kijken, maar eerlijk gezegd was ik sceptischer dan ik heb laten blijken. Ik zag er aanvankelijk geen artikel in, maar dat is nogal een koude douche om te zeggen.”

Else, lachend: “Nu komt de aap uit de mouw.”

Vader en dochter samen aan het werk, ging dat goed?

Wiebe: “Ik kan me niet herinneren dat ik boos, wanhopig of chagrijnig ben geweest. Als ik heel eerlijk ben, en dat heb ik ook nog niet tegen Else gezegd, was ik trots op haar. Ook wat betreft het schrijven, het is zo anders dan een medisch artikel.”

Else: “Ik vond het erg leuk om een kijkje te nemen in zijn wereld, op zijn congressen, in een heel andere wetenschappelijke cultuur. Ik kwam onderzoekers tegen die mijn vader al lang kennen, die vroeger bij ons thuis zijn geweest en nog kindertekeningen van mij hadden liggen.”

Wiebe: “We hebben er samen aan geschreven, vanuit onze eigen deskundigheid. Dus niet in de verhouding van promovendus en promotor. Wel vond ik het belangrijk dat Else vanaf het begin haar promotor zou inlichten. Hij is gاندeweg coauteur geworden.”

Jullie zeggen nergens in het artikel dat jullie familie van elkaar zijn.

Wiebe: “Ik had dat in een voetnoot vermeld maar die is eruit gehaald door Else’s promotor, wgens niet relevant.”

Het lijkt me een dilemma: je wilt als wetenschapper zo transparant mogelijk zijn en tegelijk wil je alle zweem van onwetenschappelijkheid voorkomen.

Else: “Waarom zou het onwetenschappelijk overkomen? Twee van de grote helden in het malaria-onderzoek zijn met elkaar getrouwd. Ze zijn nu in de tachtig en zitten op congressen nog steeds met zijn tweeën op de voorste rij. Ze hebben fantastisch onderzoek gedaan.”

Wiebe: “Belangrijk vind ik dat we onze rollen uitgebreid beschrijven. Else gaat te werk als een antropoloog die een stam op een eiland beschrijft, terwijl ze net is geadopteerd door diezelfde stam. Ik ben degene met veel ervaring in wetenschapsonderzoek en kan dus dat soort vragen stellen. En Else’s promotor weet echt hoe het medisch werkt. Deze drie invalshoeken bepalen de methodologie van het artikel.”

Else Bijker is niet de eerste die gezonde proefpersonen infecteert met malaria. Het gebeurde voor het eerst in 1917, weliswaar met een ander oogmerk: de Oostenrijkse psychiater Wagner-Jauregg bedacht een malaria-therapie om patiënten van neurosyfilis af te helpen. Het lukte wonderwel, wat hem de Nobelprijs voor de geneeskunde opleverde. De ontdekking hield echter niet lang stand omdat penicilline in 1940 een betere oplossing bleek. In de jaren zestig besmetten onderzoekers gezonde gevangenen in Amerika om malaria-medicijnen te testen. In de decennia daarna zorgden kweekprotocollen voor malariaparasieten voor een ruimere toepassing; tussen 1985 en 2012 werden 1400 proefpersonen besmet in Nederland. Sinds 2011 heten deze experimenten officieel *Controlled Human Malaria Infections* (CHMI).

Jullie hebben bekeken welke rol controle en vertrouwen spelen bij medische experimenten. Wat is de belangrijkste conclusie?

Else: “Wij laten zien hoe belangrijk vertrouwen en controle zijn, dat ze een tandem vormen. Het zijn niet simpelweg alternatieven van elkaar, wat vaak wordt gedacht. Ze zijn allebei nodig en kunnen elkaar ook versterken. Voor dat je aan je onderzoek begint moet je bijvoorbeeld voor de ethische commissie een protocol maken waarin je beschrijft wat je gaat doen. Dat is een vorm van controle, maar die werkt alleen als de commissie jou vertrouwt, als de leden ervan uitgaan dat je doet wat je zegt.”

Toch is de trend dat controle steeds belangrijker wordt.

Else: “Binnen de medische wereld ontstaan steeds meer protocollen en richtlijnen en zie je dat controle de boventoon voert. Als arts moet je constant statussen bijhouden, opschrijven wat je hebt gedaan, en verantwoorden waarom je van het protocol bent afgeweken, in plaats van: ik ben de dokter, weet hoe het moet, dus vertrouw me maar. Op een dag kregen we bezoek van een inspecteur die vroeg: hoe monitoren jullie de vriezers? Daarin staan onder meer de bloedsamples. Monitoren kan op verschillende manieren. Je kunt de vriezers continu in de gaten houden, wat betekent dat je automatisch gebeld wordt zodra de temperatuur afwijkt. Je kunt er ook voor kiezen om ‘m slechts twaalf keer per dag te controleren. Meer controle is niet altijd beter. Als je iedere nacht twee keer uit je bed wordt gebeld, dan neem je het alarm na verloop van tijd niet meer serieus.”

Wiebe: “Want vaak blijkt het dan vals alarm. En dan word je nonchalant.”

Dus je moet een middenweg vinden.

Else: “Ja, denk goed na over wanneer en hoe je wilt controleren. En niet vanuit een reflex meer controle instellen als iets misgaat. Nog een voorbeeld. We deden een studie voor een farmaceut die Engels sprak. Die wilde dat ik de gesprekken en klachten van patiënten vertaalde in het Engels, zodat ze het konden controleren. Maar de proefpersonen praten in het Nederlands, dus ik moet dat ter plekke vertalen. Het risico op fouten is dan veel groter. Ze wilden dus meer controle maar hielden zichzelf eigenlijk voor de gek.”

Wiebe: “Veel mensen zullen nu denken: het is toch vanzelfsprekend dat vertrouwen en controle in het onderzoek een belangrijke rol spelen. Maar als je het zo precies hebt uitgezocht zoals wij hebben gedaan, dan zie je beter waar je kunt ingrijpen, iets kunt veranderen, weerstand kunt bieden aan de trend van controlezucht. Tegelijk reikt ons artikel verder. Het laat zien hoe wetenschappelijke kennis wordt geproduceerd. Bij sociaal-wetenschappelijk onderzoek en bij natuurwetenschappelijk laboratoriumonderzoek spelen vertrouwen en controle evengoed ook een rol.”

Nee, het vertrouwen in onderzoekers onderling niet steeds meer af in tijden van fraude en sloppy science?

Wiebe: “Het is logisch dat we het daarover hebben maar ik wil wel in herinnering brengen dat uit onderzoek van het Rathenau Instituut en de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid bleek dat het vertrouwen in wetenschappers nog steeds hoger is dan in journalisten, bankiers en politici. Maar inderdaad, ik denk dat de gevallen van fraude hebben geleid tot meer controle. Zo moeten nu alle ruwe onderzoeksdata in een repository worden bewaard. Vroeger niet.”

Else: “Ik snap dat die data handig zijn als er vraagtekens rijzen over de betrouwbaarheid van

de studie, maar als er niets gebeurt, dan liggen die data daar maar. We roepen dan dat we de controle hebben verhoogd, maar het enige dat er is gebeurd, is dat die data daar liggen.”

Wiebe: “Ander voorbeeld. Vroeger deed je je onderzoek naar beste vermogen en ieder een vertrouwde daarop. Nu moeten sociale wetenschappers in navolging van de medici een ethische verklaring kunnen voorleggen als ze bijvoorbeeld willen meedoen aan een Europees project. Daarom hebben we nu een ethische commissie binnenstad. Die hadden wij helemaal niet in Maastricht.”

Else: “En je kunt je afvragen welk probleem daarmee wordt opgelost? Ik zou het zelf niet weten. Tegelijk is het extra werk voor iedereen.”

Wiebe: “Even terzijde: omwille van de transparantie, waar we het net over hadden, wil ik even zeggen dat ik vanochtend van de rector heb gehoord dat ik voorzitter wordt van die commissie. Maar goed, concreet lost zo’n ethische commissie het probleem op dat je met EU-projecten mag meedoen. Bovendien is het voor elke onderzoeker zinvol om achterover te leunen en na te denken over ethische vragen in het onderzoek. En als de commissie dat kan stimuleren, dan is dat winst.”

Else: “Tenzij wetenschappers vaker achterover leunen dan aan het werk zijn.”

Nog even terug naar het onderlinge vertrouwen. Denkt een promotor tegenwoordig niet vaker dan vroeger: ik moet mijn aio meer controleren om te voorkomen dat die over de schreef gaat?

Wiebe: “Ik denk dat dit enorm verschilt per discipline. Dit speelt bij natuurwetenschappelijk onderzoek, met de vele kwantitatieve meetgegevens en relatief veel en snel gemaakte artikelen, meer dan bij sociaal-wetenschappelijke studies. Wij doen een jaar over een artikel, gebaseerd op een heleboel interviews. Dat valt er minder makkelijk te sjoemelen, ook omdat wij al onze citaten terugsturen naar de mensen ter goedkeuring. Een volledig fantasiebeeld ophangen is in mijn discipline nauwelijks te doen.”

Else: “Mijn ervaring is dat je groeit in het onderzoek. In het begin kijkt je promotor over je schouder mee naar de data, maar na verloop van tijd doe je dat zelf en wordt die controle op natuurlijke manier minder en het vertrouwen groter. Maar of dat in de afgelopen decennia is veranderd durf ik niet te zeggen.”

Wiebe: “Zoals zo vaak bedenken we in een Pavlov-reactie meer controlemechanismen, terwijl het misschien verstandiger zou zijn om te investeren in meer vertrouwen in mensen. Al heb ik niet meteen een voorbeeld.”

Else: “Nou ja, de Nijmeegse aio’s moeten allemaal een verplichte cursus *scientific integrity* volgen. Dat kun je controle noemen maar je bouwt tegelijk aan een cultuur waarin je elkaar kunt aanspreken op onregelmatigheden. Je leert wat allemaal wel en niet hoort.”

Wiebe: “Ik zie dat echt als een investering in vertrouwen. Want in plaats van een cursus aanbieden en vervolgens op de professionaliteit van de aio’s vertrouwen, had je ook allemaal regeltjes kunnen bedenken, waarbij je iedere week je ruwe data moet laten zien aan een onafhankelijke persoon die dat moet aftekenen. Wat die op een gegeven moment niet meer serieus doet.”

Else: “Er is een zwartgallig doktersgrapje: het is niet erg als er iemand overlijdt. Als er maar een datum en een handtekening bij staat.”

Wijwilligers

?”

leving, bestudeert hoe wetenschappelijke kennis tot stand komt. “Wanneer jij mensen vertelde dat je gezonde Nederlanders besmette met malaria, dan vroegen niet alleen leken maar ook medici zich af hoe dat in hemelsnaam mogelijk was. Mag dat? Hoe werkt dat? Hoe krijg je die vrijwilligers zo gek? Ook ik verbaasde me daarover.”

Ze liep al een tijdje rond met het idee maar durfde het niet aan haar vader te vragen. “Ik ben niet opgeleid in zijn vakgebied en was bang dat hij zou denken: ‘Alsof iedereen mijn vak kan uitoefenen.’ Uiteindelijk heb ik het gepeild bij een van zijn aio’s, tevens een vriendin van me, en zij heeft het aan Wiebe voorgelegd.”

Foto: Loraine Bodewes

Interview rector Luc Soete in vakblad Thema

Het miljard dat de afschaffing van de basisbeurs oplevert, moet niet naar de universiteiten, maar naar het voortgezet onderwijs. Ook zouden hogescholen veel meer geld moeten krijgen voor praktijkgericht onderzoek en de bestuurders een hoger salaris dan hun universitaire collega's. Dat zegt rector Luc Soete in een interview met het jongste nummer van het vakblad voor hoger onderwijs Thema.

Wil je de kwaliteit van het hoger onderwijs werkelijk vergroten dan moet het bezuinigde miljard van de basisbeurs naar het voortgezet onderwijs. "Als je ziet hoeveel jongens op de leeftijd van vijftien, zestien, zeventien afhaken – ook als ze het talent wel in huis hebben. Dat vind ik echt dramatisch falen." Investeer daarom daar waar de nood het hoogst is, zegt Soete. Kijk naar de positieve effecten van het kids college en teen college tours van de UM. De jongeren zijn "wildenthousiast" over het programma – in kleine groepen – dat een mengeling is van psychologie, politieke wetenschap en sociologie. "Eindelijk wordt er naar ze geluisterd, eindelijk tellen ze mee", vertelt Soete die toegeeft dat de UM dit soort activiteiten uiteraard ontwikkelt om meer studenten binnen te halen. "Natuurlijk, maar het geeft toch te denken. Zeker als je bedenkt wat daarvan het economisch effect zou kunnen zijn: veel meer kinderen zouden warmlopen voor chemie, voor natuurkunde, voor noem maar op. Zo maak je het hoger onderwijs beter zonder dat je er geld in stopt." Om te conclude-

“Geef miljard afschaffing basisbeurs aan middelbare scholen”

Foto: Loraine Bodewes

ren: "Wat ik zeg druist in tegen die hele hoger onderwijslobby, maar zo zie ik het." Soete pleit er in het interview bovendien voor dat meer onderzoeksgeld naar de hogescholen gaat. "Het is misschien grappig dat ik dit als rector zeg, maar NWO (nationale onderzoeksfinancier, red.) zou zich wat mij betreft werkelijk

moeten openstellen voor het hoger beroepsonderwijs. Deze aanbeveling deden wij ook in het AWTI-rapport (Adviesraad voor Wetenschap, Technologie en Innovatie, rapport verscheen afgelopen juni, red.), en die viel slecht bij de universiteiten." Dan: "Wil onderzoek werkelijk voeding kunnen geven aan het beroepsonder-

wijs, dan zou het aantal lectoren moeten vermenvuldigen met een factor tien of twintig." Ook gunt hij bestuurders aan de hogeschool een hoger salaris dan de wo-bestuurders. Het hbo moet immers niet alleen een onderzoekscomponent uitbouwen, maar heeft ook te maken met een andere groep jongeren bij wie de motivatie veel moeilijker ligt. "Wij hebben het toch relatief gemakkelijk – zeker gezien de middelen die wij krijgen." De huidige roep om meer excellentie noemt hij "krankzinnig". De Nederlandse universiteiten hebben een uitstekende reputatie in het buitenland, "ze behoren tot de beste van de wereld." Dat is in geen enkele ander land zo, zegt Soete. In België bijvoorbeeld springen twee van de vijf universiteiten eruit: Leuven en Gent. De echte uitdaging in Nederland ligt niet bij het streven naar excellentie, "maar in de noden en de behoeften aan de andere kant".

Riki Janssen

Maastricht Summer School

Journalistiek en effectief schrijven

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je van een journalistieke carrière? Deze Summerschool is een mooie inleiding in effectief schrijven: van een pers- of nieuwsbericht, reportage, column, interview, wetenschapsjournalistiek tot het schrijven voor een website. De docenten zijn ervaren journalisten.

Opmerkingen van eerdere cursisten: 'veel meer zelfvertrouwen', 'leuke en veilige sfeer, veel geleerd', 'weet nu wat ik wil: schrijven'.

Docenten:

Riki Janssen en Wammes Bos
(www.observantonline.nl/Contact)

Cursustijden: 8 sessies verspreid over 2 weken maandag t/m donderdag van 09.30-13.00 uur.

(Deelnemers worden verzocht hun eigen laptop mee te nemen.)

Aantal deelnemers: Minimum 6 - maximum 10 deelnemers

Cursus periode:

1 - 12 augustus 2016

Cursuskosten: € 800

Meer informatie: Mail of bel met Riki Janssen

(riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384)

Eerste valorisatieprijs voor Alana Krix

De eerste valorisatieprijs van de Universiteit Maastricht en het Universiteitsfonds Limburg/SWOL gaat naar Alana Krix, onderzoeker aan de faculteit psychologie en neurowetenschappen en docent aan een politiehogeschool in het Duitse Hessen.

Sinds in 2014 het promotiereglement van de Universiteit Maastricht is aangepast, dient elk proefschrift een valorisatieparagraaf te bevatten van twee tot vier pagina's waaruit het maatschappelijk nut van de betreffende studie blijkt. Uit alle dissertaties van september 2014 tot augustus 2015 koos een jury onder voorzitterschap van rector Luc Soete het proefschrift met een 'excellente' valorisatie-impact: *Obtaining information from eyewitnesses. Effects of retrieval*

support in eyewitness interviews.

De jury vindt haar onderzoek niet alleen academisch van hoge kwaliteit, maar prijst ook de sociale impact. Ze laat zien dat de kwaliteit van getuigenverklaringen verbeterd kunnen worden, onder meer door gebruik te maken van speciale interviewtechnieken die helpen om herinneringen terug te halen, het zogenaamde Self-Administered

Interview (SAI, in het Nederlands: Zelfrapportage voor Getuigen). Getuigen wordt gevraagd om het incident te visualiseren en om meer herinneringen los te maken via verschillende vragen.

Krix promoveerde op 26 februari 2015. Van meet af aan heeft ze veel samengewerkt met de Nederlandse en Duitse politie en dat heeft ertoe geleid dat de Zelfrapportage voor Getuigen inmiddels wordt gebruikt.

De valorisatieprijs à €3.000 wordt uitgereikt op 14 april tijdens het University Dinner van het Universiteitsfonds Limburg waar bedrijven kennismaken met wetenschappers en bestuurders van de Universiteit Maastricht.

Ius promovendi

Vervolg pagina 1

profilering, praktijk en bijzonder. De laatste is extern gefinancierd. De universiteitshoogleraar, een zeer beperkte categorie, kan of onder de vaste of onder de persoonlijke leerstoelen worden gerangschikt. Allen hebben het *ius promovendi*, het recht om promotor te zijn, behalve de praktijkhoogleraar. Rector Soete tijdens diezelfde commissievergadering: "Collegarectoren in het land vinden het gek om een professor te creëren zonder het *ius promovendi*. Maar het is verdedigbaar. Het gaat om ervaring in onderzoek en in de begeleiding daarvan. Een afdelingshoofd/professor in het AZM bijvoorbeeld die dat niet doet, krijgt dat recht dus niet."

Verder ligt er een wetsvoorstel bij de Tweede Kamer dat het mogelijk maakt om het *ius promovendi* uit te breiden naar niet-hoogleraren. De UM wil dat alleen in bepaalde gevallen, dus per promotie en per persoon, toekennen aan hoofd-docenten. Soete: "Landelijk is dit een hot issue, vooral de technische universiteiten willen dat alle uhd's promotor mogen zijn; die doen het onderzoek en begeleiden promovendi, is de gedachte. Maar wij zijn er restrictief in."

WD

Wammes Bos

Wie volgt rector Luc Soete op?

“Waarom een vrouw? Omdat het nu 2016 is”

Rector magnificus Luc Soete vertrekt. Op 1 september begint zijn opvolger. Wie moet dat worden? En wat moet hij/zij vooral gaan doen? Observant vraagt het de komende weken aan studenten en staf.

“Een vrouw zou mooi zijn vanwege leiderschapskwaliteiten die je dan in huis haalt: meer verbindend. Ik zou het ook prima vinden als Martin Paul de rectorstaak erbij neemt. Er is al een vicerector onderwijs, dus dat zou moeten lukken. Albert Scherpbier vind ik ook een goede kandidaat, maar twee mensen van geneeskunde (Martin Paul was voorheen decaan FHML, red.) in het college van bestuur is bezwaarlijk.” Aan het woord is **Herco Fonteijn, universitair hoofddocent psychologie** en winnaar van meerdere Maastrichtse onderwijsprijzen. Afgelopen december ontving hij tijdens uitreiking van de ‘Oscars voor onderwijsvernieuwers’ in Philadelphia een ‘silver award’.

Twee weken geleden woonde Fonteijn de NL-EU conferentie bij over de *Future of Higher Education* in Amsterdam. “Minister Jet Bussemaker noemde de UM daar een schoolvoorbeeld van hoe een universiteit zich kan profileren op gebied van onderwijs. Maar wie kritisch kijkt, ziet dat het probleemgestuurd onderwijs in Maastricht verre van goed geïmplementeerd is. Je ziet dat opleidingen met veel studenten het moeilijk hebben om het pgo fris en dynamisch te houden. Ik zie iets risicomidtends binnen de UM, het lijkt alsof veel mensen zich ermee heeft verzoend hebben dat het niet optimaal is.” Hier ligt een taak voor de nieuwe rector: “Hij of zij zou een hernieuwd pgo-beschavingsoffensief moeten beginnen met bijpassende 21e eeuwse maatregelen: breek wat collegezalen af, zet de deur van de de onderwijsgroepen open en breng de wereld binnen. Contact met mensen van buiten is goed voor de persoonlijke ontwikkeling van studenten en verhoogt de motivatie. Verder: gebruik de technologie die voorhanden is in het onderwijs, kijk naar datgene wat Google en Apple al hebben ontwikkeld en geef docenten de ruimte om te experimenteren. Geef ook meer verantwoordelijkheid aan studenten, onder andere door het

afschaffen van de aanwezigheidsplicht en door ze aan te moedigen om hun eigen onderwijs vorm te geven. En stimuleer het samenwerken in een groep, een aspect van het pgo waar op dit moment te weinig van terecht komt.”

Het is niet de eerste keer dat ze wordt genoemd in deze serie: Mariëlle Heijltjes. Ook voor **Bram Akkermans, universitair hoofddocent Europees privaatrecht**, is ze favoriet. “Het staat voor mij vast dat de nieuwe rector een vrouw moet worden. Toen aan de Canadese premier werd gevraagd waarom de helft van zijn kabinet vrouw is, zei hij: ‘Omdat het 2015 is.’ Precies, en het is nu 2016. Ik geloof er

niets van als mensen roepen dat we haar niet in huis hebben. Ik heb een managementtraining gevolgd bij Mariëlle en ik vind haar een heel goede leidster. Ik denk dat zij de faculteiten alle vrijheid geeft maar tegelijkertijd een bepaalde richting op kan sturen. Ik ben het ook helemaal eens met mijn collega Sjoerd Claessens die in deze rubriek de verbindende kracht van Mariëlle prees.

“Verder vind ik dat de nieuwe rector de evenredigheid moet bevorderen. Alle faculteiten moeten zich goed tot elkaar verhouden, er moet sprake zijn van harmonie. Het mag niet zo zijn dat er één of twee de dienst uitmaken. Ja, er moet gelijkwaardigheid zijn om goed te kunnen samenwerken en dan maakt het niet uit of een faculteit fysiek groter is dan de andere.”

Akkermans hoopt dat de nieuwe rector inzet op digitalisering van zowel het onderwijs als het onderzoek. “Het staat nog in de kinderschoenen. Er valt zoveel te verkennen. We zitten nu al op het punt dat onze studenten elders online vakken kunnen volgen en hun punten hier willen inbrengen. Dat mag allemaal nog meer tot ontwikkeling komen.”

Maar onderwijs, inclusief allerlei innovaties, zit nu in het pakket van de vicerector die tevens directeur is van het EdLab, ‘een centrum voor onderwijsinnovatie’. Wat wordt straks de verdeling? “Innovaties horen bij het EdLab, maar ik vind dat onderwijs – als geheel – thuis hoort in de portefeuille van de rector.”

Wendy Degens, Riki Janssen

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oudstudenten - die net als de universiteit in 1976 het levenslicht zagen – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en het studentenleven.

Vandaag: Nathalie van Breugel.

Studie: Op mijn vierde legde ik al poppen aan het infuus met plakband en plastic zakjes en speelde ik ziekenhuisje. Het zat er al vroeg in. Ik heb heel bewust gekozen voor Maastricht want dat was de enige universiteit met probleemgestuurd onderwijs. Ik houd van zelfstandig werken, ben heel ambitieus en had geen zin in schoolse colleges. Ik ben drie keer uitgeloot, het stond zelfs op de voorpagina van *Dagblad De Limburger*. Ik slaagde namelijk met een acht gemiddeld voor het gymnasium en had ook nog extra vakken gevolgd. Het was sneu. Nu zou ik meteen zijn aangenomen met zo'n puntenlijst.

Docent: Een arts die werkte op het skillslab, een Indische man met een snorretje. Ik ben zijn naam even kwijt. Hij was heel rustig, een prettig persoon. Ik ben een beetje faalangstig en dat was ik helemaal tijdens de jaarlijkse vaardigheidstest van twee dagen. Ik vond het doodeng, maar hij was zo relaxed en gaf me zoveel zelfvertrouwen. Jean Hoeberigs? Ja, dat is hem.

Plaats: Ma van Sloen! Daar zaten we altijd met ons onafhankelijk damesdispuut Pink Wins. Het was een soort huiskamer, een smeltkroes van docenten, studenten en Maastrichtenaren. Maar ook aan DJ Inn, een kelderdisco op het Amorsplein heb ik goeie herinneringen. En aan de onwijs gezellige ontmoetingsplek op de Universiteitsingel 50, vlakbij de UB. Daar stonden

van die grote grijze blokken waar je op kon zitten en waar je mocht roken. Ongelooflijk hè, dat je daar mocht roken.

Anekdote: We hadden een keer voor een studentenfeest Guus Meeuwis geboekt. Tegen een normale prijs, hij was nog niet beroemd. Maar net op het moment dat hij zou komen, brak hij door met *Het is een nacht*. Stond op nummer één. Tot op de dag van vandaag ben ik fan en ga ik ieder jaar naar zijn concert in het PSV-stadion. Mijn man

lijkt sprekend op hem. [Grinnikt] Misschien heb ik hem daarop onbewust uitgezocht.

“Mijn man lijkt sprekend op Guus Meeuwis. Misschien heb ik hem daarop onbewust uitgezocht”

Riki Janssen

Nathalie van Breugel, geboren op 6 februari 1976 in Boxtel, studeerde eerst gezondheidswetenschappen en (tegelijktijd) een jaar rechten, werd bij poging vier in 1997 ingeloot voor geneeskunde, studeerde in 2003 af. Zij wordt per 1 april medisch directeur 1,5e lijn zorg van Huisartsen OZL (Oostelijk Zuid-Limburg). Ze is getrouwd, heeft een zontje van drie en woont in het Belgische Zichen-Zussen-Bolder.

film: *The greatest nation on earth* Wel de bloemen, niet het onkruid

“Make America Great Again.” Zo luidt de slogan van de Republikeinse presidentskandidaat Donald Trump. De Verenigde Staten zijn niet meer ‘the greatest nation on earth’, zeker niet volgens documentairemaker Michael Moore, bekend van *Bowling for Columbine* en *Fahrenheit 9/11*. De VS lopen wat hem betreft achter op onder meer economisch gebied, gezondheidszorg en wat betreft gelijke rechten voor iedereen. Moore vindt het tijd om in andere landen te zoeken naar oplossingen en doet dat in documentaire *Where to Invade Next*. Moore bezoekt in een soort ‘eenmansinvasie’ zes

landen en hij telkens kijkt naar een aspect waarin dat land in zijn ogen excelleert. Zo laat hij zich in Finland inspireren door het uitstekende onderwijsstelsel, waarbij scholieren minder uren in de schoolbanken zitten en ook nog eens minder huiswerk krijgen. In Duitsland is hij onder de indruk van de strikte scheiding tussen werk en privé. Dat soort oplossingen wil Moore graag naar Amerika brengen. Toch schiet de documentairemaker enigszins zijn eigen doel voorbij. “Ik wil de bloemen meenemen, niet het onkruid”, zegt hij als iemand ook vertelt over problemen in sommige landen. Die negeert Moore volledig.

Een goed voorbeeld daarvan is het door hem bezochte Tunesië, dat in de nasleep van de Arabische Lente een democratie werd. In de nieuwe grondwet van het land staat dat vrouwen gelijk zijn aan mannen. Maar wat Moore niet meldt is dat de gelijke rechten niet gelden voor de zwarte minderheid van het land, die nog altijd onderdrukt wordt. Vervelend is dat Moore bij zo ongeveer elke oplossing constateert dat het een van oorsprong Amerikaans idee betreft. Het land hoeft volgens hem alleen nog maar zijn eigen ideeën uit te voeren.

Still uit *The greatest nation on earth*
Zodoende wordt *Where to Invade Next* een Amerikaans egodocument, een film die vooral voor Amerikanen interessant is. Tegelijk is die wel erg humoristisch. Ook zitten er een paar sterke interviews in. Vooral een gesprek met de vader van een van de slachtoffers van de Noorse massamoordenaar Anders Breivik, die geen wraakgevoelens koestert, is aangrijpend.

Jim Pedd

Jim Pedd is alumnus van Fasos en freelance filmjournalist

thuisreiziger

“Wat vraagt die daar nou voor?”

Toen we in het MECC tijdens de kunstbeurs TEFAP aan het bekomen waren van het rondsletteren in de stands met moderne werken, kwamen we terecht in een cartoon van Peter van Straaten. Twee oudere, goed geklede heren zaten op een bankje en keken zorgelijk naar een foto van een schilderij op een oversized tablet. Vroeg de een: “Wat vraagt die daar nou voor?” Men kan zich zonder moeite de tekening voorstellen die Van Straaten daarbij zou maken. Met een schets van een standhouder in de verte. Staand naast een werk van Spitzenqualität. De werkelijkheid ging echter door. “Tweehonderdveertig”, sprak de ander. Zoals bekend, wordt in de handel in het duurdere segment, het woord duizend weggelaten. Sterker nog: hoe duurder, hoe eenvoudiger het taalgebruik. Kost iets drie, dan hebben we het over drie miljoen. Onze dag werd nog beter bij een galerie voor Nederlandse kunst van honderd jaar geleden. Daar liep een echtpaar weg. De man voorop, de vrouw er achter. “Heb je nou gevraagd wat die Isaac kost?”, sprak ze met nauwelijks onderdrukte wrevel. Isaac is Isaac Israëls. Een schilder die gemakkelijk meer dan 240 doet.

Hierna beëindigden we tevreden onze pauze gewijd aan het kijken naar rijke en opvallende mensen. Terug naar de kunst.

Dit jaar waren er naar mijn indruk bij de buitenlandse kunsthandelaars veel werken van Joan Miro (Barcelona 1893-1983) te zien.

Foto: Loraine Bodewes

Uiteraard geen grote, bekende schilderijen die in elke publicatie als iconisch worden beschreven. Wel kleinere. Vaak aquarellen of pastels. Vanaf ongeveer zijn dertigste heeft hij gewerkt op de grens van het surrealisme en de organische abstractie. Hij is de meester van indringende zwarte tekens met een achtergrond van kleurrijke ronde vormen. Toen ik de werken nauwkeurig bekeek, viel mij iets ongewoons op. Bij een galerie hing een prachtig exemplaar uit 1949. Met een passende, naar ik aanneem originele lijst. Mooi, donkerbruin/zwart. Gaaf, maar wel met slijtage na zoveel jaren. Bij de buurman hingen ook enkele stukken. De passende lijsten waren op het glanzende af, zwart gelakt. Ook zeventig jaar oud? En was de Miro misschien ook behandeld? Op kleine schaal deed zich het probleem van restauratie voor: herstellen in oorspronkelijke staat, of alleen schoonmaken en beschadigingen opknappen. Onder de indruk van de Miro uit 1949 neig ik meer en meer naar het gaaf houden van kunst, maar wel de ouderdom erkennen.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Fleur Damen, Piet

Eichholtz, Birsen Erdogan, Silvia Evers, Bob

Meijer, Sophie Nelissen, Yordi Rienstra, Ralph

Stassar

Redactie

Riki Janssen

(hoofddirecteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Ingrid Candel, David Darler,

Ype Driessen, Arjen van der Heide, Jim Pedd,

Klaartje Peters, Hans Philipsen, Kate Surala

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

NATIVE ENGLISH SPEAKING WEB
CONTENT EDITOR: FREELANCE WORK
@ WWW.MASSTRANSIT.NETWORK
TEL.:0433628042

Buitengoed Slavante op de St. Pietersberg
vraagt voor komend terrasseizoen
bedieningsmedewerkers m/v Mail naar: paul@
slavante.nl www.slavante.nl

BUSINESS GAME: GEVRAAGD STUDENT
BEDRIJFSKUNDE OF ECONOMIE VOOR
MAKEN MANUAL. BEL 0641366638

PROFESSIELE THESISVORMGEVING
INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE
KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE PRIJS.
WWW.DLGRAPHICS.NL 0624321042 INFO@
DLGRAPHICS.NL

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

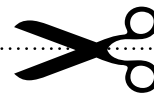
Friandises

Chocolatier

**De vermaarde pralines
van Maastricht**

**Wycker Brugstraat 55,
Maastricht**

Paartjes ●●●●●

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

24-03, 10.00 uur: dhr. Sven Akkerman, MSc.	12-04, 11.00 uur: mw. Harveen Kaur Ubhi, MSc.
24-03, 12.00 uur: mw. Niki D.J. Ubags, MSc.	12-04, 16.30 uur: inauguratie van Prof.dr. Wim Naudé
24-03, 14.30 uur: inauguratie Dr. Kristof De Witte	13-04, 14.00 uur: mw. Donja M. Mijnaerends, MSc.
24-03, 16.00 uur: mw. Anja J.H. Moonen, MSc.	14-04, 10.00 uur: dhr.drs. Ronny M. Schnabel
30-03, 14.00 uur: mw. Cigdem Akbulut Merchant, MSc.	14-04, 12.00 uur: mw. Annapurna Mamidipudi
31-03, 12.00 uur: mw. Pia C. Sander-Justen, MSc.	15-04, 16.30 uur: inauguratie van Prof.dr. Marc D. Davidson
31-03, 14.00 uur: mw. Frauke Swieringa, MSc.	19-04, 14.00 uur: dhr. Muhammad Shafique, MSc.
31-03, 16.00 uur: dhr. Lucas C.G.G. Persoon, MSc.	19-04 16.00 uur: mw. Jocelyn Olivari Narea, MSc
01-04, 10.00 uur: mw. Martha G. Contreras, MSc.	20-04, 12.00 uur: dhr. Cyril F.M. Marsaux, MSc.
01-04, 12.00 uur: mw.drs. Ellen M. Kok	20-04, 14.00 uur: dhr.drs. Johan B. Coenen
01-04, 14.00 uur: mw. Elisabeth Hertle, MSc.	20-04, 16.00 uur: dhr. Roel H.D. Vaes, MSc.
01-04, 16.00 uur: afscheidscollege van Prof.dr. Herman Kingma	21-04, 12.00 uur: mw. Anna K.D. Schüth, Dipl.Biol.
08-04, 12.00 uur: mw.drs. Marieke H. Roozeboom	21-04, 14.00 uur: dhr. Pavel V. Afanayev, MPhys.
08-04, 14.00 uur: dhr.drs. Thijs R. van Oudheusden	21-04, 16.00 uur: dhr. Valentin G. Kemper, MSc.
08-04, 16.00 uur: afscheidscollege van Prof.dr. Gerjo Kok	22-04, 10.00 uur: dhr. Mathieu J.C. Heckman, LL.M.

Interne vacatures

- **PhD position**, FHML, Maastricht MultiModal Molecular Imaging Institute (M4I)/department of Internal Medicine, 38 hours
Vacancy number: AT2016.10
- **Post-doctoral researcher**, Department Technology and Society Studies, 3 years, FASoS, 30.4 hours
Vacancy number: AT2016.77
- **Promovendus** bij FPN, capgroep Neuropsychologie & Psychofarmacologie, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.82

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM)

www.maastrichtuniversity.nl

Maastricht University 40 1976-2016

Want a voice in the university?

Run for election in the University, Faculty and Service Council Elections

More info:
www.maastrichtuniversity.nl/elections

Eerste plaats

En plots was daar weer een lijstje van de beste universiteiten. Ditmaal die van de Times Higher Education. De Universiteit Maastricht? Plaats zesendertig. Yes! Een zeer behoorlijke score als je het mij vraagt. Maar zesendertigste op basis waarvan eigenlijk? Om dat te achterhalen moet je goed zoeken. De websites van lijstenmakers als THE of het illustere Quacquarelli Symonds – beter bekend als QS – zijn niet altijd even grondig en de methodiek lijkt vaak meer op nattevingerwerk dan op gedegen onderzoek. Iets wat op zijn minst opmerkelijk genoemd mag worden voor een organisatie die jaarlijks 's werelds beste universiteiten rangschikt. Maar ja, het meten van kwaliteit is nu eenmaal moeilijk. En dus wordt er gezocht naar allerlei manieren om maar met een lijstje op de proppen te kunnen komen. Zo kreeg bijvoorbeeld mijn eigen opleiding een poosje geleden nog een speciaal kwaliteitszegel van de Nederlandse Keuzegids - ik kan niet ontkennen dat ik er toch even aangenaam door was verrast. Maar al snel leerde ik dat dit lijstje gebaseerd was op de enquête die we nota bene zelf het jaar ervoor hadden ingevuld. Is de opleiding dan werkelijk van hoge kwaliteit of zijn haar studenten gewoon niet kritisch genoeg? Die lijstjes zouden een belangrijke motivatie vormen om de kwaliteit van het onderzoek en onderwijs te verbeteren. Bovendien zouden ze studenten helpen bij het maken van de juiste studiekeuze. Want die studiemarkt, ja, die is lang zo efficiënt nog niet. En zo kan het dat je bijna maandelijks een nieuwe *headline* aantreft op de website van je universiteit met daarop een grootse verkondiging van haar grandeur. En is er eens een keer een lijstje waar die universiteit wat minder goed vanaf komt, geen nood. Dan accentueer je juist die elementen waarin je wel succesvol bent. Dat je op zeventien na de beste Europese universiteit bent bijvoorbeeld, maar wel van alle universiteiten jonger dan vijftig jaar. Afgezien van misschien een licht opbeurend effect zijn die lijstjes voor studenten vrij nutteloos, als je het mij vraagt. Een studiekeuze heb je immers al gemaakt en veranderen van universiteit, dat gaat niet zomaar. Ik heb daarom zelf ook maar een lijstje gemaakt, maar dan met maar een deelnemer. De rest kan me niet zoveel schelen. En u raadt het al, de UM heeft een mooie eerste plaats gekregen.

Arjen van der Heide

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Deze keer maar niet

Deze keer maar niet.

Want ik zou het nog even hebben over een cover van het Amsterdamse universiteitsblad *Folia*, tevens het blad van de Hogeschool van Amsterdam, waarop blote borsten prijkten. Het verwees naar een artikel binnenin. Bij de HvA denken ze dat aankomende studenten en hun ouders daarvan schrikken en halen ze het blad bij de open dag uit de bakken. "Deze cover geeft niet weer wie we zijn", zegt de voorzitter van de faculteit onderwijs en opvoeding. Ik wil niet eens meer weten wie ze dan wel zijn.

Je zou er als mens en zeker als academicus treurig van worden, ware het niet dat 'treurig' deze week weer een heel andere dimensie heeft gekregen. Dus die borstencover; deze keer maar niet.

Want ik kijk televisie en zie stofwolken in een vertrekhal, en rook bij de uitgang van een metrostation. Iets meer dan honderd kilometer van Maastricht. En bedenk: wat zijn we blij dat we in een rustige provincieplaats leven, eentje van wie het bestaan nog nauwelijks tot de gemiddelde jihadist is doorgedrongen.

Op de televisie een jonge vrouwelijke arts die zichtbaar lachend door het leven gaat. Ze doet moeite om die lach te maskeren want wat ze vertelt, is niet om te lachen. Uit de auto gestapt bij het metrostation waar ze toevallig langsreed, slachtoffers geholpen. Ze pakte iemands arm en merkte dat die nog maar met een paar draadjes aan het lichaam vastzat. Ze boog zich over een vrouw wier darmen naar buiten waren gekomen. Plus de baarmoeder. Waar iets in zat. "Ik denk dat ze zo'n drie weken zwanger was." Een metroreiziger schetst de hel van Dante: het stof, de duisternis, schuifelende mensen die de tunnel uit lopen, terug naar waar ze vandaan kwamen. Een ooggetuige van het bloedbad in de

Zaventemse vertrekhal wist na de eerste explosie meteen dat het om een bomaanslag ging, commandeerde zijn vrouw en zichzelf plat op de grond en bleef daardoor buiten bereik van de spijkerbom die meteen daarna afging. Toen hij wegliep waadde hij tussen doden en gewonden door. Je zag: hij zou slecht slapen die nacht. Deze keer maar niet. Niet over de kwaliteit van de berichten die ons College van Bestuur de laatste tijd de wereld instuurt. Daar viel deze keer namelijk helemaal niets op aan te merken. Integendeel, kort, helder, met het juiste gevoel en ook nog praktisch, want UM'ers die door de situatie in Brussel problemen ondervinden, op wat voor manier dan ook, kunnen zich melden. Die problemen zijn niet ondenkbaar, want Brussel is vlakbij en we hebben er vele banden mee. Ankara is niet vlakbij. Op de televisie zie ik mensen die verontwaardigd zijn dat een aanslag in Ankara niet zo veel reacties losmaakt

als eentje in Brussel of Parijs. Dat we daarom hypocriet zijn. Maar je bent niet hypocriet als je rouwt om je eigen moeder, man, kind, buurman zelfs, en minder om die van een ander. Wat veraf is, is nu eenmaal niet dichtbij.

Deze keer maar niet. Geen grappen over Germanicus of onze joggende rector, of over dat we nu toch echt te veel oestrogeen aan de top krijgen met weer een vrouwelijke decaan. Zelfs niet over een zekere Dion Graus die wil dat moslims niet meer op vlieghavens mogen werken. Alsof de terroristen daar werkten. Volgende stap: een algeheel vliegverbod voor moslims. Daarna: een algeheel verbod op moslims. Briljant idee. Maar praktischer zou zijn: een verbod op Graus en Graus-achtigen.

Ach, deze keer maar niet.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder

